

Taalgebruik

Met een stem verstikt van woede begint de vrouw te praten. ‘Het gaat al lang zo. We blijven het maar steeds doen. Iedere keer hebben we daar ruzies over. Nooit komen we eruit. Dat dit nu weer moest gebeuren! En hoeveel jaren al? Als ik dit van tevoren had geweten. We draaien maar in een kring rond. Altijd is er wel weer wat. Nooit kan er eens iets gewoon gaan bij ons. In gesprekken begrijpen we elkaar verkeerd.’

Dit laatste kan ik me goed voorstellen. Ik kan er in ieder geval geen touw aan vastknopen. Wat is hier nu aan de hand? Ik doe, inmiddels voor de derde maal, nog een poging.

‘Kun je eens een voorbeeld van afgelopen week noemen waarover jullie het niet eens waren?’ De vrouw haalt adem en een stortvloed van woorden rollen uit haar mond. ‘Er zijn zoveel dingen. Ik zou niet weten wat ik moet noemen. Het gaat al zoveel jaren zo. Dit is niet meer houdbaar. Dat we daarvoor hier nu moeten zitten! Het is te gek voor woorden. Deze situatie zouden we zelf op moeten kunnen lossen. Thuis lukt het praten ons niet. Iedere keer zeggen we hetzelfde tegen elkaar en we komen er maar niet uit.’ Al snikkend gaat ze door: ‘Wat moet ik nou nog noemen? We hebben al zoveel gezegd tegen elkaar. We weten de dingen wel.’

Ik luister naar haar. Maar begrijpen doe ik haar nog steeds niet. En ik ben, dat begrijp ik wel, niet de enige.